

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 313/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 26 lutego 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 632/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. K.	uprzednia karalność skazanego oraz okresy jego pobytów w izolacji penitencjarnej	wydruk z systemu NOE -SAD	k. 115-157
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	wydruk z systemu NOE -SAD	wiarygodne, nie budzące zastrzeżeń urzędowe dokumenty ilustrujące że skazany jest osobą wielokrotnie karaną i przebywa w izolacji penitencjarnej	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

3.1.	Zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 4 k.k. poprzez nierozwiązanie wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 17 marca 2017 roku w sprawie II K 13/17 i orzeczenia jednej wspólnej kary łącznej obejmującej kary z wszystkich wyroków skazanego z uwzględnieniem odbytych już kar, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Przede wszystkim, w odniesieniu do zarzutu sprecyzowanego w apelacji obrońcy skazanego M. K., a jak wynika z analizy treści skargi dotyczącego naruszenia prawa materialnego, przypomnieć należy, że uchybienie takie może polegać na błędnej subsumcji określonego zachowania pod przepis prawa, na zastosowaniu określonego przepisu prawa,				

pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub na niezastosowaniu określonego przepisu prawa, gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego w sytuacji, kiedy strona kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne domagając się zastosowania określonego przepisu prawa materialnego. Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego także wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. A zatem, o obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1974 r., V

KR 212/74, opubl. OSNKW 1974, Nr 12, poz. 233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, Legalis). Orzeczenie musi być oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis). Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń. Innymi słowy, musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych. Zwalczanie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.01.2007 r., V KK 177/06, Legalis).

Niewątpliwie na gruncie analizowanej sprawy - w której przedmiotem analizy przy wydawaniu wyroku łącznego w sprawie II K 632/20 były

skazania wyrokami:
łącznym Sądu
Rejonowego
Bełchatowie z dnia
17.03.2017 r. w
sprawie II K 13/17
(obejmującym zaś
skazania: wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego dla
Łodzi - Widzewa
w Łodzi z dnia
15.10.2012 r. w
sprawie IV K
571/12, wyrokiem
Sądu Rejonowego
w Bełchatowie z
dnia 31.08.2015 r.
w sprawie II K
544/15, wyrokiem
Sądu Rejonowego
w Zamościu z
dnia 08.09.2015 r.
w sprawie II K
518/15, wyrokiem
Sądu Rejonowego
dla Łodzi -
Śródmieścia w Łodzi
z dnia 27.10.2015
r. w sprawie VI
K 802/15, wyrokiem
Sądu Rejonowego
dla Łodzi - Widzewa
w Łodzi z dnia
28.12.2015 r. w
sprawie IV K
556/15, wyrokiem
Sądu Rejonowego
w Bełchatowie z
dnia 06.07.2016 r.
w sprawie II K
486/16, wyrokiem
Sądu Rejonowego
w Bełchatowie z
dnia 08.07.2016 r.
w sprawie II
K 226/16,) oraz
Sądu Rejonowego w
Bełchatowie z dnia
03.08.2020 r. w

sprawie II K 415/20
- przypomnieć
należało fakt, iż
ustawą z dnia 20
lutego 2015 roku o
zmianie ustawy –
Kodeks karny oraz
niektórych innych
ustaw (Dz. U. z
2015 r., poz. 396)
z dniem 1 lipca
2015 roku doszło do
nowelizacji
przepisów
dotyczących
wydawania wyroku
łącznego (rozdział
60) uregulowanych
w ustawie z
dnia 6 czerwca
1997 roku Kodeks
Postępowania
Karnego (Dz. U. z
1997 r., Nr 89,
poz. 555 z późn.
zm.) oraz przepisów
rozdziału IX (art.
85 – 92a) ustawy
z dnia 6 czerwca
1997 roku Kodeks
Karny (Dz. U. z
1997 r., Nr 88, poz.
553 z późn. zm.).
Natomiast zgodnie z
treścią art. 19 ust.
1 ustawy z dnia 20
lutego 2015 r. o
zmianie ustawy –
Kodeks karny oraz
niektórych innych
ustaw (Dz. U. z
2015 r. poz. 396)
przepisów rozdziału
IX ustawy Kodeks
karny, tj. rozdziału
zatytułowanego
„Zbieg przestępstw
oraz łączenie kar i
środków karnych”, w
brzmieniu nadanym

niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Dodatkowo, na kanwie tej sprawy istotnie należało zwrócić szczególną uwagę na okoliczność, że ponownie doszło do nowelizacji przepisów dotyczących wydawania wyroku łącznego (rozdział 60) uregulowanych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Postępowania Karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) oraz przepisów rozdziału IX (poprzez zmianę art. 85, art. 86, art. 89a § 1, art. 91 § 2 oraz dodanie art. 91a) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) z dniem 24 czerwca 2020 roku. Jednocześnie w myśl art. 81 ust. 1 Ustawy z dnia 19

czerwca 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem COVID-19 przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zestawienie cytowanych powyżej norm prawnych i ich implementacja na grunt analizowanej sprawy - w której w dniu orzekania w sprawie II K 632/20 (tj. w dniu 26 lutego 2021 roku) wobec skazanego M. K. istniały prawomocne skazania opisane powyżej - dowodzi, że słusznie Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach za podstawę prawną przyjął przepisy ustawy Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 15

kwietnia 2016 roku
do dnia 23 czerwca
2020 roku.

Reasumując w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia normy wyrażonej art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Bowiem nie ulega wątpliwości poprawność opinii Sądu Rejonowego co do tego, iż w niniejszej sprawie należało stosować przepisy ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 15 kwietnia 2016 roku do dnia 23 czerwca 2020 roku jako w przypadku skazanego będących względniejszymi. W takim układzie faktów, zaktualizowała się bowiem potrzeba dokonania rozważań uwzględniających przepis art. 4 § 1 k.k. Tym samym postąpienie Sądu pierwszej instancji w tym względzie, jest więc zgodne z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) oraz w myśl art. 81

<p>ust. 1 Ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem COVID-19.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie kary łącznej z wszystkich wyroków skazanego z zaliczeniem na poczet kary łącznej kar już odbytych przez skazanego lub obniżenie wymiaru kary łącznej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok słuszny, a apelacja obrońcy skazanego M. K. w tym zakresie bezzasadna z powodów wskazanych</p>		

szczegółowo powyżej.				
3.2.	Zarzut rażącej niewspółmierność kary orzeczonej wobec skazanego w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności w stosunku do właściwości i warunków osobistych skazanego, a także rodzaju i ilości popełnionych przestępstw.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zauważyć należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy				

między nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy”. Sąd odwoławczy nie może zatem dokonywać korekty kary o charakterze „kwestionaryjnym”, np. o 1 - 2 miesiące, przy karze pobawienia wolności wymierzonej w latach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1972 r., V KRN 230/72, opubl. LEX Nr 21497; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.1995 r., opubl. KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.09.2000 r., II AKa 154/00, opubl. KZS 2000/10/37).

Zważyć też trzeba, że decydujące znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez

orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą, lub dalszą więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, także mogą mieć tu znaczenie, jednakże, co najwyżej, pomocnicze. Bowiem kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien mieć na względzie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za

zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie – w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Jak słusznie wskazał Sąd meriti w niniejszej sprawie, brak przesłanek do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Nie jest nią, ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji, to przypadek wymagający wyjątkowo korzystnych i łagodzących okoliczności po stronie sprawcy. Przy wymierzaniu kary łącznej (gdzie łączeniu podlegały kara łączna 11 lat pozbawienia wolności oraz kara łączna 1 roku

i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
zastosowanie zaś
zasady pełnej
absorpcji, nie jest
też żadnym
obowiązkiem sądu
orzekającego, czy
też punktem wyjścia
przy dokonywaniu
prawidłowej oceny
wymiaru kary
łącznej. Jest przy
tym oczywiste, że
orzeczenie kary
łącznej, nie musi
przynosić
skazanemu korzyści,
to jest orzeczenia
kary łącznej w
wymiarze niższym
od arytmetycznej
sumy
poszczególnych kar
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 23.03.2016
r. IV KK 70/16,
Legalis Nr 1444864).
Tym samym, w
ślad za Sądem
pierwszej instancji
wskazać należy,
iż skazany jest
osobą wielokrotnie
karaną. Przy czym,
przestępstwa za
które wymierzono
kary podlegające
łączeniu to czyny
między innymi
przeciwko życiu i
zdrowiu, przeciwko
wolności, przeciwko
mieniu, przeciwko
bezpieczeństwu w
komunikacji,
przeciwko
wymiarowi

sprawiedliwości oraz przeciwko prawidłowemu funkcjonowaniu instytucji państwowych i samorządu terytorialnego (główny przedmiot ochrony) oraz godności funkcjonariusza publicznego i osoby przybranej mu do pomocy (dodatkowy przedmiot ochrony), a w związku z tym, sposób ich popelnienia był odmienny. Prawidłowo zatem uznał Sąd I instancji, iż nie istnieje ścisły związek między tymi przestępstwami. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji, oprócz innych elementów, brał także pod uwagę, iż skazany przebywając w izolacji penitencjarnej prezentuje krytyczny stosunek do popelnionych przestępstw, a zachowanie jego oceniono - uwzględniając, że był nagradzany regulaminowo 28 razy i karany 17 razy - jako dobre, co też Sąd meriti uwzględnił je przy wymiarze orzeczonej

kary łącznej w wymiarze 12 lat.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i brak ścisłego związku przedmiotowo – podmiotowego oraz czasowo – przestrzennego w przypadku wyroków podlegających łączeniu, wskazanych w punktach I i II wykluczał zastosowanie wobec skazanego zasady absorpcji, obowiązywał natomiast do przyjęcia zasady zbliżonej do zasady kumulacji. Należy podnieść, że orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej bądź częściowej absorpcji nie tylko byłoby nieuzasadnione w świetle przytoczonych okoliczności, ale też przyczyniłoby się

do wyrobienia w skazanym mylnego przekonania, że wielość przestępstw popłaca.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie kary łącznej z wszystkich wyroków skazanego z zaliczeniem na poczet kary łącznej kar już odbytych przez skazanego lub obniżenie wymiaru kary łącznej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Argumentacja Sądu meriti co do wyboru zasady wymiaru kary łącznej zasługuje na aprobatę, o czym była mowa w rubryce powyżej, a w związku z tym wyrok w tym zakresie słuszny, a apelacja obrońcy skazanego M. K. bezzasadna.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 4 wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Za bezpodstawne uznać należy zastrzeżenia skarżącego, zarówno co do objęcia węzłem kary łącznej kary orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 17 marca 2017 roku w sprawie II K 13/17, jak również co do wymiaru orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary		

łącznie 12 lat pozbawienia wolności.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej		

	<p>udzielonej skazanemu M. K. w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na rzecz obrońcy z urzędu na podstawie § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).</p>	
3	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego M. K. (aktualnie brak dochodów), Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku wnoszenia opłaty za drugą instancję</p>	

	oraz od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego M. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 26 lutego 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 632/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana